

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 132/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. februára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom Mgr. Pavlom Sojkom, PhD., Námestie Matice slovenskej 4262/23, Dubnica nad Váhom, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10 Co 104/2013-438 z 25. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v sťažnosti aj „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom Mgr. Pavlom Sojkom, PhD., Námestie Matice slovenskej 4262/23, Dubnica nad Váhom, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj v spojení s čl. 1 ods. 1

ústavy a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 Co 104/2013-438 z 25. februára 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Sťažovateľ bol účastníkom konania – žalobcom právoplatne skončeného konania proti žalovanému: [REDAKOVANÉ]... o zaplatenie 829.847,97 Eur s prísl., konanie ktoré bolo vedené na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 10 C/391/2007 a na Krajskom súde v Trnave ako súde odvolacom pod sp. zn. 10 Co/104/2013. ...

Rekapitulujúc základný skutkový rámec v najdôležitejších skutočnostiach, Sťažovateľ uvádza:

- dňa 02. 11. 2000 bol medzi [REDAKOVANÉ] a fyzickou osobou – podnikateľom:

[REDAKOVANÉ] uzavreté nájomné zmluvy k pozemkom vo vlastníctve mesta, na ktorých stáli nehnuteľnosti (stavby) vo vlastníctve [REDAKOVANÉ], v nájomných zmluvách bolo zároveň dohodnuté predkupné právo v prospech nájomcu – [REDAKOVANÉ],

- uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. 02. 2000, č. k. Z-2-3 K200/96, bol vyhlásený konkurz na majetok fyzickej osoby [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „Úpadca“),

- dňa 27. 10. 2004 mestské zastupiteľstvo [REDAKOVANÉ] uznesením schválilo prevod pozemkov (ktoré boli predmetom vyššie uvedených nájomných zmlúv) obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], a to aj napriek tomu, že správca Úpadcu vyzval mesto, aby vyzvalo správcu Úpadcu na uplatnenie predkupného práva,

- [REDAKOVANÉ] do 27. 10. 2004 a ani do dňa uzavretia kúpnej zmluvy na pozemky s kupujúcim [REDAKOVANÉ], správcu Úpadcu na uplatnenie predkupného práva nevyzvalo,

- Úpadcovi tak vznikla škoda predstavujúca znalecky určený rozdiel hodnoty nehnuteľností – stavieb bez pozemkov a s pozemkami (inak povedané – v prípade, že by Úpadca nadobudol aj pozemky pod svojimi stavbami, trhová hodnota týchto stavieb by sa výrazne zvýšila),

- pohľadávka zo zodpovednosti za škodu bola v konkurznom konaní ako majetok Úpadcu speňažená a veriteľom tejto pohľadávky je v súčasnosti Sťažovateľ...

Sťažovateľ namieta:

a) porušenie základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) a (kumulatívne) právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), v spojení (subsidiárne) so základným právom vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 Ústavy SR),

b) porušenie princípu právnej istoty Porušovateľom ako imanentnej súčasťou princípu materiálneho právneho štátu (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR).

Porušenie základných práv Sťažovateľa spočíva v nesprávnej a nedostatočnej interpretácii a súčasne nesprávnej a nedostatočnej aplikácii práva Porušovateľom. Neústavnosť právoplatného rozhodnutia Porušovateľa tak spočíva v tom, že Porušovateľ na strane jednej neaplikoval správnu právnu normu v tom zmysle, že neaplikoval všetky na skutkové okolnosti sa vzťahujúce právne normy, na strane druhej, Porušovateľ sa v Rozhodnutí nevysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, čím rozhodnutie súdu je nedostatočne zdôvodnené a arbitrárne. Sťažovateľovi ako účastníkovi konania sa postupom súdu odňala reálna možnosť pred ním konať...

Podľa právneho názoru Sťažovateľa Porušovateľ ako odvolací súd (a ani súd prvého stupňa) sa v rozhodnutí nezaoberal podstatnými, v konaní substancovanými, právne a skutkovo relevantnými skutočnosťami a to:

- či [REDAKOVANÉ] porušilo zmluvné predkupné práva keď do rozhodnutia mestského zastupiteľstva o odpredaji pozemkov nevyzvalo správcu (a ani Úpadcu) na uplatnenie predkupného práva,

- z akých ustanovení akého zákona vyplýva nemožnosť správcu uplatňovať predkupné právo úpadcu,

- v prípade, ak správca nebol oprávnený uplatniť predkupné právo, kto bol oprávnený uplatniť predkupné právo,

- či správca konkurznej podstaty bol oprávnený rozhodovať o obchodných záležitostiach podniku a robiť za úpadcu právne úkony, ku ktorým dochádza pri prevádzke podniku,

- či predkupné právo úpadcu vyhlásením konkurzu zaniklo a ak áno, na základe akých ustanovení akého zákona,

- ak predkupné právo úpadcovi nezaniklo a ani neprešiel jeho výkon na správcu, ako sa mohlo realizovať toto predkupné právo úpadcom, keď oprávnenie nakladať s majetkom úpadcu prešlo na správcu.

V Rozhodnutí Porušovateľa absentuje akékoľvek posúdenie úkonu primátora [REDACTED], ktorý v rozpore s prijatým uznesením mestského zastupiteľstva vyzval na uplatnenie predkupného práva Úpadcu (nie správcu). Takýto úkon primátora, ktorý je v rozpore s prejavenu vôľou mesta (odpredať pozemky, na ktoré sa vzťahovalo zmluvné predkupné právo Úpadcu, tretej osobe, a to obchodnej spoločnosti [REDACTED]), je absolútne neplatným právnym úkonom (k tomu porov. napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 28 Cdo 2286/2009). Funkcia primátora mesta ako štatutárneho orgánu mesta na základe jeho konateľského oprávnenia mu totiž neumožňuje rozhodovať o právnych úkonoch, t. j. o tom, či, resp. aký právny úkon mesto urobí, nakoľko toto oprávnenie v zmysle zákona patrí do kompetencie mestského zastupiteľstva. Na absolútnu neplatnosť právneho úkonu súd potom musí prihliadať ex offio.

Podľa právneho názoru Sťažovateľa Porušovateľ nedal odpoveď na otázky právne a skutkovo relevantné vo vzťahu k uplatnenému nároku. Rozhodnutie v žiadnom prípade nedalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho (a v súdnom konaní uvedeného) základného a rozhodujúceho právneho problému – otázky platného vyzvania na uplatnenie predkupného práva a otázky výkonu predkupného práva úpadcu po vyhlásení konkurzu.

Zmiešavanie otázky rozsahu konkurznej podstaty s oprávnením na výkon predkupného práva robí nedostatočnú odpoveď súdu zároveň celkom nezrozumiteľnou, a tým aj Rozhodnutie nepreskúmateľným. Ani len samotný žalobca (Sťažovateľ) netvrdil, že predkupné právo predstavuje majetkovú hodnotu úpadcu, ktoré by predstavovalo majetok, ktorý je ako majetok podliehajúci konkurzu potrebné zapísať do súpisu majetku úpadcu s možnosťou následného speňažovania, preto argumentácia súdu, že predkupné právo nepatrí do konkurznej podstaty a nie je postihnutelné exekúciou, je bezpredmetné a zo strany súdu celkom difúzne.

V strohých tvrdeniach Sťažovateľa neexistuje odkaz na konkrétnu právnu normu podporujúcu právny záver, ktorý súd prijal. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec

neuviedol, z akých dôvodov považoval argumentáciu žalobcu za skutkovo i právne bezvýznamnú, a od podstatnej argumentácie žalobcu celkom zjavne abstrahoval.

Sťažovateľ je presvedčený, že nedostatočná a nezrozumiteľná aplikácia práva konajúcim súdom je rýdzo arbitrárna, a použitý formalistický výklad jednotlivých ustanovení č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní je v rozpore s účelom tohto zákona.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a vydal tento nález:

„Základné právo Sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10 Co 104/2013-438 zo dňa 25. 02. 2014 porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 10 Co/104/2013-438 zo dňa 25. 02. 2014 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť Sťažovateľovi náhradu trov súdneho konania vo výške 340,90 EUR, k rukám právneho zástupcu sťažovateľa do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka odôvodňuje porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že krajský súd v napadnutom rozsudku

- pochybil, pretože sa nezaoberal podstatnými, právne a skutkovo významnými skutočnosťami uvedenými v jej podanom odvolaní,

- vychádzal z neúplne zisteného skutkového stavu, keďže súd prvého stupňa nevykonal navrhované dôkazy,

- nedal jasnú odpoveď na riešenie základného právneho problému otázky platného vyzvania na uplatnenie predkupného práva a otázky výkonu predkupného práva úpadcu po vyhlásení konkurzu, čo viedlo k nesprávnej interpretácii a nesprávnej aplikácii práva,

- formalisticky vykladal ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní,

- nesplnil požiadavky na riadne, vecne správne a dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, keď neodkázal na konkrétnu právnu normu, ktorá podporuje ním prijatý právny záver,

a preto považuje aj napadnutý rozsudok krajského súdu za arbitrárny a nepresvedčivý, teda za taký, ktorý nespĺňa atribúty spravodlivého súdneho rozhodnutia.

Obsah sťažnosti sťažovateľky možno považovať za takmer identický s obsahom odvolania sťažovateľky z 3. apríla 2013, ktoré bolo doručené Okresnému súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) 8. apríla 2013 a následne postúpené krajskému súdu ako súdu odvolaciemu na rozhodnutie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

K sťažovateľkou namietanej arbitrárnosti a neodôvodnenosti napadnutého rozsudku ústavný súd poznamenáva, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

V súvislosti s námietkou sťažovateľky ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo

rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

V podstatnej časti napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu vo veci samej, sa uvádza:

«Krajský súd v Trnave ako súd odvolací... preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vo veci samej vecne správny a je dôvodné ho potvrdiť (§ 219 ods. 1 a 2 O. s. p.), ale v časti trov konania je nepreskúmateľný a preto je v tejto časti potrebné ho zrušiť (§ 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O. s. p.). Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený dňa 25. februára 2014 (§ 156 ods. 1 O. s. p.).

Odvolateľka odvolanie odôvodnila v podstate tým, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d O. s. p.) a že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.). Odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p. je daný vtedy, keď prvostupňový súd neúplne a nesprávne zistí skutkový stav, pretože nevyčerpá všetky možnosti na vykonanie dokazovania a dokazovanie vedie nesprávne, či neúplne...

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov a v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu vyslovenom v uznesení č. k. 10 Co/52/2010-215 zo dňa 22. júna 2010 dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím i s odôvodnením napadnutého rozsudku, ktoré je náležité, podrobné a logické. Niet žiadneho dôvodu nestotožniť sa s argumentáciou súdu prvého stupňa pojatou ním do odôvodnenia napádaného rozsudku a podporujúcou ním zvolený spôsob rozhodnutia. Vzhľadom k aktuálnej úprave procesného práva by tak v zásade odvolaciemu súdu postačovalo i len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvého stupňa a odvolanie sa na ne (prvá časť ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p.), ale pre

úplnosť sa žiada ešte doplniť (druhá časť ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. in fine) nasledovné:

Odvolací súd nemal dôvod ustúpiť od svojich predchádzajúcich záverov vyjadrených v uznesení č. k. 10 Co 52/2010-215 zo dňa 22. júna 2010, keď ani ďalšie dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa nepreukázalo zmenu skutkového stavu. Žalobkyňa, resp. už jej právna predchodkyňa sa proti žalovanému domáhala zaplataenia náhrady škody 829.847,97 eur s príslušenstvom, ku ktorej malo dôjsť v príčinnej súvislosti s porušením predkupného práva na kúpu pozemkov zo strany žalovaného, ktoré bolo dohodnuté v nájomných zmluvách uzatvorených medzi žalovaným ako prenajímateľom a [REDACTED] ako nájomcom dňa 2. 11. 2000. Uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. Z-2-3 K200/96 zo dňa 28. 2. 2000 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka: [REDACTED], uznesením Krajského súdu v Bratislave, č. k. Z-2-3 K200-96-260 zo dňa 14. 5. 2002 bol za správcu konkurznej podstaty úpadcu ustanovený [REDACTED]. Dňa 28. 2. 2005 bola uzatvorená kúpna zmluva medzi žalovaným ako predávajúcim a spoločnosťou [REDACTED] ako kupujúcim, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom uzatvorených nájomných zmlúv, vklad vlastníckeho práva v prospech kupujúceho bol správou katastra [REDACTED] povolený pod č. V559/2005 dňa 2. 3. 2005. Dňa 2. 2. 2007 bola uzatvorená zmluva o postúpení súboru pohľadávok medzi postupcom [REDACTED] v konkurze, zastúpeným [REDACTED], správcom konkurznej podstaty úpadcu, a postupníkom - právnou predchodkyňou žalobkyne, pričom predmetom tejto zmluvy malo byť i postúpenie pohľadávok na náhradu škody voči žalovanému.

Podstatným v prejednávanej veci bolo vyriešenie otázky, či predkupné právo patrí do konkurznej podstaty úpadcu alebo nie. Odvolací súd zotráva na svojich záveroch a dôvodoch vyjadrených v uznesení z 22. júna 2010 č. k. 10 Co 52/2010-215.

Podľa § 6 ods. 1, 2 a 3 ZKV (z. č. 328/1991 Zb. – o konkurze a vyrovnaní) majetok podliehajúci konkurzu tvorí konkurznú podstatu (ďalej len „podstata“) (1). Podstatu tvoria veci, byty a nebytové priestory, právo a iné majetkové hodnoty (ďalej len „majetok“), ktoré patrili dlžníkovi v deň vyhlásenia konkurzu, a majetok, ktorý dlžník nadobudol počas konkurzu, ako aj majetok, ktorým dlžník zabezpečil svoj záväzok (2). Do podstaty nepatrí

majetok, ktorého sa nemôže týkať výkon rozhodnutia, colná zábezpeka do výšky colného dlhu, mzda a obdobné príjmy. 1a) Majetok slúžiaci na podnikateľskú činnosť z podstaty nie je vylúčený (3).

Vo vyššie citovanom ustanovení § 6 ods. 3 ZKV je negatívne vymedzená konkurzná podstata tak, že do podstaty nepatrí majetok, ktorého sa nemôže týkať výkon rozhodnutia. Podľa § 113 z. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) môže exekútor vykonať exekúciu aj postihnutím iného majetkového práva, ktoré je prevoditeľné a nie je peňažnou pohľadávkou ani právom, ktoré patrí len povinnému osobne. Z ustanovenia § 604 O. z. vyplýva, že predkupné právo neprechádza na dediča oprávnenej osoby a nemožno ho previesť na inú osobu.

Predkupné právo ako právo neprevoditeľné a patriace výlučne oprávnenej osobe, nie je postihnutelné exekúciou, nepatrí teda do konkurznej podstaty, pričom vyhlásením konkurzu na oprávnenú osobu oprávnenie nakladať s predkupným právom ani výkon práv a povinností súvisiacich s predkupným právom neprechádzajú na správcu konkurznej podstaty. S poukazom na to žalovaný teda nemohol porušiť povinnosť ponúknuť pozemky na predaj správcovi, nakoľko takúto povinnosť voči správcovi nemal, keďže predkupné právo nepatrí do podstaty a výkon práv a povinností spojených s predkupným právom správcovi neprináleží.

Námietka žalobkyne v odvolaní, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy je neopodstatnená, keďže sama žalobkyňa vo svojom odvolaní poukazuje, že svedkov navrhovala vypočuť za účelom preukázania okolností právnych nie skutkových. Z ustanovenia § 126 ods. 1 a 3 O. s. p. je zrejmé, že svedok má vypovedať o skutočnostiach, ktoré vnímal svojimi zmyslami a nie o právnom posúdení veci.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej ako správny potvrdil.»

Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku

komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 250/09).

Ústavný súd preto preskúmal aj rozsudok okresného súdu č. k. 10 C 391/2007-401 z 13. februára 2013 v spojení s opravným uznesením č. k. 10 C 391/2007-409 z 27. marca 2013, s prihliadnutím na povahu kľúčových námietok sťažovateľky. V tejto súvislosti poukazuje na podstatnú časť jeho odôvodnenia, v ktorom sa uvádza:

„Uznesením Mestského úradu [REDAKOVANÉ] z 27. 10. 2004 č. uznesenia Mestské zastupiteľstvo v [REDAKOVANÉ] schválilo prevod vlastníctva nehnuteľnosti pozemkov, a to parcela č. 68/1, 68/8, 182/10 a 182/11 za kúpnu cenu 606,- Sk za m². Vo vlastníctve [REDAKOVANÉ] pre [REDAKOVANÉ] súčasne uložilo vedúcemu právneho oddelenia mestského úradu pripraviť kúpnu zmluvu o prevode nehnuteľností. Ešte pred vydaním tohto uznesenia správca konkurznej podstaty listom z 21. 10. 2004 zaslal primátorovi mesta list, ktorým oznámil, že je správcom konkurznej podstaty úpadcu v konkurze a predkupné práva, ktoré sa viažu k uvedeným pozemkom, a ktoré tvoria konkurznú podstatu boli spísané v súpise konkurznej podstaty úpadcu. Jedinou osobou oprávnenou nakladať s predkupnými právami ex lege je správca konkurznej podstaty. Žalovaný listom z 29. 10. 2014 vyzval [REDAKOVANÉ], aby sa vyjadril, či si uplatňuje predkupné právo z nájomných zmlúv a v prípade, že si predkupné právo uplatní, je povinný kúpnu cenu uhradiť do dvoch mesiacov po tejto ponuke. Ak táto doba uplynie márne, predkupné právo zanikne. Súčasne mal predložiť vyhlásenie správcu konkurznej podstaty, že predkupné právo si neuplatňuje.

Správca konkurznej podstaty so žalobcom uzatvoril zmluvu o postúpení súboru pohľadávok dňa 2. 2. 2007, pričom prílohu tejto zmluvy tvorila špecifikácia súboru B ostatné pohľadávky...

Z dokazovania súd mal za jednoznačne preukázané, že listom žalovaného sa správca konkurznej podstaty dozvedel o tom, že predal pozemky. Za účelom zistenia rozsahu majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, správca konkurznej podstaty dal vyhotoviť znalecký posudok č. 163/2006 z 24. 8. 2006 a znalecký posudok č.55/2006 z 19. 9. 2006. Až po vypracovaní týchto znaleckých posudkov správca konkurznej podstaty zistil, že konaním žalovaného, ktorý u neho si neuplatnil predkupné právo vznikla konkurznej

podstate škoda. Znalecké posudky boli vypracované, a to prvý dňa 24. 8. 2006, od ktorej doby začína plynúť premlčacia lehota a keďže žaloba na tunajší súd bola podaná 19. 7. 2007, nárok premlčaný nie je.

Súd pri svojom prvom rozhodnutí (č. k. 10 C 391/2007-182 zo 14. decembra 2009, pozn.) sa zaoberal platnosťou zmluvy o postúpení súboru pohľadávok a aj samotnej špecifikácie pohľadávok v IV. kole speňažovania konkurznej podstaty úpadcu. Súd uzatvoril, že zmluva a špecifikácia súboru B, ostatné pohľadávky sú platným právnym úkonom, pretože boli uzatvorené slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne.

V danom prípade pre posúdenie veci bolo potrebné vyriešenie otázky, či predkupné právo patrí do konkurznej podstaty úpadcu alebo nie. Vzhľadom na vyslovený právny názor Krajského súdu v Trnave (č. k. 10 Co 52/2010-215 z 22. júna 2010, pozn.), ktorým je tunajší súd viazaný, uvádza, že predkupné právo ako právo neprevoditeľné a výlučne patriace oprávnenej osobe nie je postihnuteľné exekúciou, nepatrí do konkurznej podstaty. Vyhlásením konkurzu na oprávnenú osobu oprávnenie nakladať s predkupným právom ani výkon práv a povinností súvisiacich s predkupným právom neprechádzajú na správcu konkurznej podstaty. To znamená, že žalovaný nemohol porušiť povinnosť ponúknuť pozemky na predaj správcovi konkurznej podstaty. V danom prípade chyba príčinná súvislosť medzi porušením povinností a škodou. Účelom konkurzného konania je speňaženie majetku úpadcu za účelom uspokojenia pohľadávok veriteľom úpadcu. Z tohto rámca vybočuje možnosť nadobudnutia do konkurznej podstaty akejkoľvek majetkovej hodnoty pokiaľ by takéto nadobudnutie malo byť spojené s povinnosťou podstaty za týmto účelom niečo vydať. Je spochybnená možnosť zaplatenia kúpnej ceny pretože po dobu trvania konkurzu je plnenie úpadcu ako kupujúceho nemožné. Účelom konkurzu je speňaženie a nie skupovanie ďalších nehnuteľností. Z ustanovenia § 603 ods. 3 Obč. zák. nevyplýva oprávnenie domáhať sa titulom porušenia predkupného práva náhrady škody.

Vzhľadom na horeuvedené skutočnosti súd žalobu ako nedôvodne podanú zamietol. “

Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd zastáva názor, že napadnutý rozsudok nie je arbitrárny a nepresvedčivý, keďže právne závery v ňom uvedené nie sú v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod

a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval závery krajského súdu. Ústavný súd zastáva názor, že krajský súd sa vyrovnal so všetkými okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, že správne vyložil a aplikoval relevantnú právnu úpravu a vychádzal z úplne zisteného skutkového stavu. Dal jasnú odpoveď na kľúčovú otázku uplatnenia predkupného práva (prečo predkupné právo nepatrí do konkurznej podstaty v zmysle príslušných ustanovení aktuálneho zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (predovšetkým § 6 uvedeného zákona). Spôsob vyriešenia tejto právnej otázky potom determinuje odpovede na ďalšie námietky sťažovateľky uvedené v odvolaní, resp. to, prečo je bez právneho významu ďalej sa nimi zaoberať v podobe, v akej sú formulované.

Krajský súd do odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol postup, akým dospel k tomuto rozhodnutiu, pričom rekapituloval rozhodujúce právne skutočnosti, ktoré sa týkali právneho vzťahu medzi účastníkmi konania, odkazujúc na ustálený právny názor v podobných veciach. Presvedčivo zdôraznil aj dôvody nestotožnenia sa s obranou a s námietkami sťažovateľky uplatnenými v rámci dokazovania pred oboma súdmi.

V nadväznosti na námietky sťažovateľky ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkom konania (m. m. I. ÚS 241/07).

Ústavný súd s odkazom na svoju stabilnú judikatúru napokon uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Inak povedané, obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto

nemožno považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie tohto práva (I. ÚS 3/97).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec svojho rozhodnutia ústavný súd uvádza, že pokiaľ sa sťažovateľka, argumentujúc v sťažnosti nedostatočným odôvodnením a arbitrárnosťou napadnutého rozsudku, domnievala, že sa jej „ako účastníkovi konania... postupom súdu odňala reálna možnosť pred ním konať“, mala možnosť podať dovolanie podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, čo v súlade s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde zakladá ďalší dôvod na odmietnutie jej sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť. V tejto súvislosti, odvolávajúc sa na svoju predchádzajúcu judikatúru (napr. I. ÚS 169/09, IV. ÚS 58/2011), ústavný súd uvádza, že v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 52, 53 a 54), podľa ktorej aj v prípade procesného rozhodnutia o dovolaní (dovolací súd ho odmietne ho ako neprípustné) dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu a začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) za podmienky, že sťažovateľ namieta porušenie svojich práv rozhodnutiami oboch súdov (odvolacieho aj dovolacieho).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2016